

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

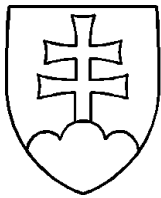
P. O. Box E – 35

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie XI./2015
Senát III

Nález:

spisová značka	III. ÚS 375/2015
populárny názov	Sťažnosť ako efektívny právny prostriedok nápravy
sudca spravodajca	Lubomír Dobřík
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	20.10.2015
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 14 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1
analytická právna veta	Názor, že sťažnosť podľa zákona o sťažnostiach je efektívnym právnym prostriedkom nápravy nezákonného zásahu orgánu verejnej správy do práv alebo právom chránených záujmov fyzických osôb alebo právnických osôb, nemožno považovať za automaticky aplikovateľný v každom prípade bez toho, aby všeobecný súd aplikujúci toto zákonné obmedzenie prístupu k súdu nezohľadnil, či v konkrétnych okolnostiach bolo daným právnym prostriedkom možné nápravu nezákonného stavu aj materiálne dosiahnuť. V súvislosti s hodnotením, ktorý právny prostriedok nápravy je efektívny, vychádza ústavný súd z kritérií ustálených judikatúrou ESĽP, medzi ktoré patrí požiadavka prípustnosti, požiadavka adekvátnosti a požiadavka praktickej účinnosti prostriedku nápravy, pričom podľa názoru ústavného súdu najmä poslednú z týchto požiadaviek sťažnosť podľa zákona o sťažnostiach v danom prípade nespĺňala.
skutkový stav a základné fakty	Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom podľa § 250v Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) domáhal proti Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky a Kriminálnemu úradu finančnej správy ochrany pred nezákonným zásahom, ktorý spočíval v zostavení zoznamu „BIELE KONE“ využívaného orgánmi finančnej správy pri svojej činnosti. V tomto zozname mal byť evidovaný i sťažovateľ. Sťažovateľ považuje právne závery najvyššieho súdu za arbitrárne, všeobecné, vnútorne rozporné a formalistické. Podstata námietok sťažovateľa spočíva v jeho nesúhlase s právnym názorom najvyššieho súdu, podľa ktorého mal sťažovateľ pred podaním návrhu súdu možnosť domáhať sa nápravy tvrdeného porušenia sťažnosťou podľa zákona o sťažnostiach, a tak nevyužil efektívny právny prostriedok nápravy, ktorý mu právny poriadok poskytoval. Rozsudok najvyššieho súdu tak podľa sťažovateľa vychádzal z formalistického výkladu aplikovanej procesnoprávnej úpravy s priamym dosahom na prístup k súdu.
z odôvodnenia	Ústavný súd preskúmajúc obsah spisu najvyššieho súdu, ktorý si na ten účel vyžiadal, zistil, že najvyšší súd vo veci rozhodol na pojednávaní, na ktoré boli predvolaní ako právny zástupca sťažovateľa, tak aj v návrhu označení odporcovia (Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Kriminálny úrad

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

finančnej správy) po tom, ako protistranám vzájomne doručil rovnopisy ich písomných podaní. Napadnutý rozsudok vydal najvyšší súd vychádzajúc zo zistenia, že návrh bol podaný pred vyčerpaním opravných prostriedkov predpokladaných § 250v ods. 3 prvou vetou OSP, a bol teda podaný predčasne, na základe čoho tento návrh zamietol podľa § 250v ods. 4 OSP poslednej vety ako neprípustný „bez meritórneho preskúmania jednotlivých argumentov navrhovateľov“.

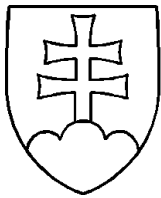
Ústavný súd po preskúmaní obsahu zapožičaného spisu najvyššieho súdu dospel k záveru, že najvyšší súd v okolnostiach danej veci vyložil aplikovanú právnu normu o neprípustnosti návrhu na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy (t. j. § 250v ods. 3 OSP) striktne formalisticky, neprihliadajúc pritom na ústavný rozmer základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy zaručujúci prístup k súdu na preskúmanie rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, ktoré sa dotýkajú základných práv a slobôd. Ústavný súd si je vedomý svojej predchádzajúcej judikatúry (najmä IV. ÚS 428/09, II. ÚS 758/2014), podľa ktorej bol právny názor, že sťažnosť podľa zákona o sťažnostiach je efektívnym právnym prostriedkom nápravy nezákonného zásahu orgánu verejnej správy do práv alebo právom chránených záujmov fyzických osôb alebo právnických osôb, vyhodnotený ako ústavne udržateľný. Uvedený prístup však nemožno považovať za automaticky aplikovateľný v každom prípade bez toho, aby všeobecný súd aplikujúci toto zákonné obmedzenie prístupu k súdu nezohľadnil, či v konkrétnych okolnostiach bolo daným právnym prostriedkom možné nápravu nezákonného stavu aj materiálne dosiahnuť. V opačnom prípade by zamietnutím návrhu podľa § 250v OSP došlo k ústavne neakceptovateľnému zásahu do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy.

V súvislosti s hodnotením, ktorý právny prostriedok nápravy je efektívny, vychádza ústavný súd z kritérií ustálených judikatúrou ESEp, medzi ktoré patrí požiadavka prípustnosti, požiadavka adekvátnosti a požiadavka praktickej účinnosti prostriedku nápravy (bližšie Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. Vydání. Praha : C. H. Beck, 2012. 192 s.), pričom podľa názoru ústavného súdu najmä poslednú z týchto požiadaviek sťažnosť podľa zákona o sťažnostiach v danom prípade nespĺňala, čo bolo zjavné už pred vydaním napadnutého rozsudku predovšetkým z písomných stanovísk k návrhu napadnutých orgánov verejnej správy – Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky a Kriminálneho úradu finančnej správy.

Ústavný súd zároveň poukázal na to, že v posledných rokoch práve pod vplyvom judikatúry ESEp vo svojej rozhodovacej činnosti (napr. I. ÚS 60/2011, II. ÚS 513/2011, IV. ÚS 144/2011, III. ÚS 115/2013) upúšťa od názoru, že sťažnosť podľa zákona o sťažnostiach možno vždy považovať za efektívny prostriedok nápravy nezákonných zásahov orgánov verejnej správy, prípadne nečinnosti orgánov verejnej správy, ktorá je obdobou zásahu do práv v podobe nekonania orgánu verejnej správy. Aj preto napriek nevyužitiu sťažnosti podľa zákona o sťažnostiach rozsudok najvyššieho súdu, ktorým bol návrh zamietnutý len z dôvodu neprípustnosti a bez meritórneho preskúmania prednesených námietok, materiálne zasiahol do obsahu práva na prístup k súdu zaručeného čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Námietku nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku ústavný súd nepovažoval za právne relevantnú, keďže najvyšší súd svoje právne úvahy odôvodnil relatívne podrobne, pri výklade a aplikácii relevantnej procesnoprávnej normy však nezohľadnil ústavné požiadavky zaručené označenými právami podľa ústavy a dohovoru.

Pokiaľ ide o namietané porušenie zákazu diskriminácie zaručeného čl. 14 dohovoru v spojitosti s porušením práva na prístup k súdu ako obsahovej súčasti práva na spravodlivé konanie, ústavný súd konštatoval, že zo sťažovateľovej argumentácie ani z obsahu spisu najvyššieho súdu nevyplývajú žiadne konkrétne

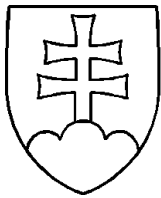
ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

	<p>okolnosti svedčiace o porušení práva na prístup súdu z niektorého „diskriminačného dôvodu“ založeného na pohlaví, rase, farbe pleti, jazyku, náboženstve, politickom alebo inom zmýšľaní, národnostnom alebo sociálnom pôvode, príslušnosti k národnostnej menšine, majetku, rode alebo inom postavení. Inými slovami, v danom prípade z napadnutého rozsudku ani z konania jeho vydaniu predchádzajúceho nevyplýva, že by sa najvyšší súd dopustil určitého typu zakázaného (diskriminačného) rozlišovania medzi nositeľmi práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru. Skutočnosť, že v inom prípade iný senát najvyššieho súdu návrh podľa § 250v OSP preskúmal bez toho, aby bolo vyčerpanie iných prostriedkov nápravy podľa osobitného predpisu preukázané, ešte neznamená, že sa dopustil diskriminačného postupu pri užívaní práv a slobôd priznaných dohovorom podľa čl. 14 dohovoru. <u>Ústavný súd na základe uvedeného rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky porušené boli.</u> <u>Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u> <u>Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky uložil povinnosť uhradiť sťažovateľovi trovy konania.</u> <u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	Ústavný súd Slovenskej republiky: I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05, I. ÚS 199/07, II. ÚS 273/08, IV. ÚS 331/09, III. ÚS 313/2010, III. ÚS 271/05, III. ÚS 78/07, III. ÚS 199/08, III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, I. ÚS 351/2013, IV. ÚS 428/09, II. ÚS 758/2014, I. ÚS 60/2011, II. ÚS 513/2011, IV. ÚS 144/2011, III. ÚS 115/2013
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	diskriminácia sťažnosť práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu výklad (interpretácia) správne súdnictvo

spisová značka	III. ÚS 376/2015
populárny názov	Sťažnosť ako efektívny právny prostriedok nápravy
sudca spravodajca	Lubomír Dobřík
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	27.10.2015
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 14 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1
analytická právna veta	Názor, že sťažnosť podľa zákona o sťažnostiach je efektívnym právnym prostriedkom nápravy nezákonného zásahu orgánu verejnej správy do práv alebo právom chránených záujmov fyzických osôb alebo právnických osôb, nemožno považovať za automaticky aplikovateľný v každom prípade bez toho, aby všeobecný súd aplikujúci toto zákonné obmedzenie prístupu k súdu nezohľadnil, či v konkrétnych okolnostiach bolo daným právnym prostriedkom možné nápravu nezákonného stavu aj materiálne dosiahnuť. V súvislosti s hodnotením, ktorý právny prostriedok nápravy je efektívny, vychádza ústavný súd z kritérií ustálených judikatúrou EStP, medzi ktoré patrí požiadavka prípustnosti, požiadavka adekvátnosti a požiadavka praktickej účinnosti prostriedku nápravy.

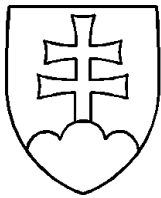

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

	<p>pričom podľa názoru ústavného súdu najmä poslednú z týchto požiadaviek sťažnosť podľa zákona o sťažnostiach v danom prípade nespĺňala.</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom podľa § 250v Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) domáhal proti Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky a Kriminálnemu úradu finančnej správy ochrany pred nezákonným zásahom, ktorý spočíval v zostavení zoznamu „BIELE KONE“ využívaného orgánmi finančnej správy pri svojej činnosti. V tomto zozname mal byť evidovaný i sťažovateľ. Sťažovateľ považuje právne závery najvyššieho súdu za arbitrárne, všeobecné, vnútorne rozporné a formalistické.</p> <p>Podstata námietok sťažovateľa spočíva v jeho nesúhlase s právnym názorom najvyššieho súdu, podľa ktorého mal sťažovateľ pred podaním návrhu súdu možnosť domáhať sa nápravy tvrdeného porušenia sťažnosťou podľa zákona o sťažnostiach, a tak nevyužil efektívny právny prostriedok nápravy, ktorý mu právny poriadok poskytoval. Rozsudok najvyššieho súdu tak podľa sťažovateľa vychádzal z formalistického výkladu aplikovanej procesnoprávnej úpravy s priamym dosahom na právo na prístup k súdu.</p>
z odôvodnenia	<p>Ústavný súd vychádzajúc z obsahu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu zistil, že najvyšší súd vo veci rozhodol na pojednávaní konanom 14. októbra 2014, na ktorom „bola preverovaná opodstatnenosť námietok orgánu verejnej správy 1/, a to najmä vyčerpanie opravných prostriedkov“. Napadnutý rozsudok vydal najvyšší súd na základe zistenia, že návrh bol na súde podaný pred vyčerpaním opravných prostriedkov predpokladaných § 250v ods. 3 prvej vety OSP, teda bol podaný predčasne, v dôsledku čoho bol tento návrh podľa § 250v ods. 4 poslednej vety OSP zamietnutý ako neprípustný „bez meritórneho preskúmania jednotlivých argumentov navrhovateľov“.</p> <p>Ústavný súd po preskúmaní obsahu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu dospel k záveru, že najvyšší súd v okolnostiach danej veci vyložil aplikovanú právnu normu o neprípustnosti návrhu na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy (t. j. § 250v ods. 3 OSP) striktnie formalisticky, neprihliadajúc pritom na ústavný rozmer základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy zaručujúci prístup k súdu na preskúmanie rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, ktoré sa dotýkajú základných práv a slobôd.</p> <p>Ústavný súd si je vedomý svojej predchádzajúcej judikatúry (najmä IV. ÚS 428/09, II. ÚS 758/2014), podľa ktorej bol právny názor, že sťažnosť podľa zákona o sťažnostiach je efektívnym právnym prostriedkom nápravy nezákonného zásahu orgánu verejnej správy do práv alebo právom chránených záujmov fyzických osôb alebo právnických osôb, vyhodnotený ako ústavne udržateľný. Uvedený prístup však nemožno považovať za automaticky aplikovateľný v každom prípade bez toho, aby všeobecný súd aplikujúci toto zákonné obmedzenie prístupu k súdu nezohľadnil, či v konkrétnych okolnostiach bolo daným právnym prostriedkom možné nápravu nezákonného stavu aj materiálne dosiahnuť. V opačnom prípade by zamietnutím návrhu podľa § 250v OSP došlo k ústavne neakceptovateľnému zásahu do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy.</p> <p>V súvislosti s hodnotením, ktorý právny prostriedok nápravy je efektívny, vychádza ústavný súd z kritérií ustálených judikatúrou „ESLP, medzi ktoré patrí požiadavka prípustnosti, požiadavka adekvátnosti a požiadavka praktickej účinnosti prostriedku nápravy (bližšie Kmec, J., Kosaf, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o ľudských právach. Komentár. 1. Vydání. Praha : C. H. Beck, 2012. 192 s.), pričom podľa názoru ústavného súdu najmä poslednú z týchto požiadaviek sťažnosť podľa zákona o sťažnostiach v danom prípade nespĺňala, čo bolo zjavné už pred vydaním napadnutého rozsudku predovšetkým z písomných stanovísk napadnutých orgánov verejnej správy – Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky a Kriminálneho úradu finančnej správy k návrhu doručenému najvyššiemu súdu.</p>

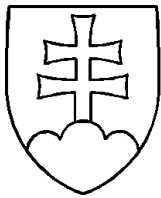

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

	<p>Ústavný súd zároveň poukázal na to, že v posledných rokoch práve pod vplyvom judikatúry ESLP upúšťa vo svojej rozhodovacej činnosti (napr. I. ÚS 60/2011, II. ÚS 513/2011, IV. ÚS 144/2011, III. ÚS 115/2013) od názoru, že sťažnosť podľa zákona o sťažnostiach možno vždy považovať za efektívny prostriedok nápravy nezákonných zásahov orgánov verejnej správy, prípadne nečinnosti orgánov verejnej správy, ktorá je v podobe nekonania orgánu verejnej správy obdobou nezákonného zásahu do zaručených práv. Aj preto napriek nevyužitiu sťažnosti podľa zákona o sťažnostiach rozsudok najvyššieho súdu, ktorým bol návrh zamietnutý len z dôvodu neprípustnosti a bez meritórneho preskúmania prednesených námietok, materiálne zasiahol do obsahu práva na prístup k súdu zaručeného čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Námietku nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku ústavný súd nepovažoval za právne relevantnú, keďže najvyšší súd svoje právne úvahy odôvodnil relatívne podrobne, pri výklade a aplikácii relevantnej procesnoprávnej normy však nezohľadnil ústavné požiadavky zaručené označenými právami podľa ústavy a dohovoru.</p> <p>Pokiaľ ide o namietané porušenie zákazu diskriminácie zaručeného čl. 14 dohovoru v spojitosti s porušením práva na prístup k súdu ako obsahovej súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd konštatoval, že zo sťažovateľovej argumentácie ani z obsahu rozsudku spisu najvyššieho súdu nevyplývajú žiadne konkrétne okolnosti svedčiacie o porušení práva na prístup k súdu z niektorého „diskriminačného dôvodu“ založeného na pohlaví, rase, farbe pleti, jazyku, náboženstve, politickom alebo inom zmýšľaní, národnostnom alebo sociálnom pôvode, príslušnosti k národnostnej menšine, majetku, rode alebo inom postavení. Inými slovami, v danom prípade z napadnutého rozsudku ani z konania jeho vydaniu predchádzajúceho nevyplýva, že by sa najvyšší súd dopustil určitého typu zakázaného (diskriminačného) rozlišovania medzi nositeľmi práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru. Skutočnosť, že v inom prípade iný senát najvyššieho súdu návrh podľa § 250v OSP preskúmal bez toho, aby bolo vyčerpanie iných prostriedkov nápravy podľa osobitného predpisu preukázané, ešte neznamená, že sa v sťažovateľovom prípade najvyšší súd dopustil diskriminačného postupu pri užívaní práv a slobôd priznaných dohovorom podľa čl. 14 dohovoru.</p> <p><u>Ústavný súd na základe uvedeného rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky porušené boli.</u></p> <p><u>Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky uložil povinnosť uhradiť sťažovateľovi trovy konania.</u></p> <p><u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	Ústavný súd Slovenskej republiky: I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05, I. ÚS 199/07, II. ÚS 273/08, IV. ÚS 331/09, III. ÚS 313/2010, III. ÚS 271/05, III. ÚS 78/07, III. ÚS 199/08, III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, I. ÚS 351/2013, IV. ÚS 428/09, II. ÚS 758/2014, I. ÚS 60/2011, II. ÚS 513/2011, IV. ÚS 144/2011, III. ÚS 115/2013.
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
kľúčové slová	práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu správne súdnictvo diskriminácia výklad (interpretácia) sťažnosť

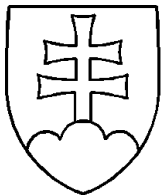
ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

Nález - priet'ahy:

spisová značka	III. ÚS 197/2015
populárny názov	Priet'ahy v konaní o náhradu škody
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	06.10.2015
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2
analytická právna veta	Aj bez bližšieho hodnotenia jednotlivých úsekov napadnutého konania možno konštatovať, že je ústavne neakceptovateľné, ak v dôsledku nesústreďenej a neefektívnej činnosti súdu predstavuje dĺžka konania 13 rokov.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní o návrhu sťažovateľa na odškodnenie a „vyplatenie vojnového odškodného po zosnulom otcovi“. Napadnuté konanie začalo podaním návrhu 10. októbra 2002, teda od podania návrhu vo veci uplynulo takmer 13 rokov. Sťažovateľ tvrdí, že napadnuté konanie trvá neprimerane dlho, je zdĺhavé, neefektívne a nehospodárne.
z odôvodnenia	<p>V súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitost' sporu, ústavný súd konštatoval, že obdobné konania možno zaradiť k štandardnej agende všeobecného súdnictva, preto dĺžka konania nebola závislá od skutkovej či právnej náročnosti prerokováanej veci. 2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa, ústavný súd zistil, že pôvodný návrh sťažovateľa bol neúplný a nejasný, sťažovateľ viackrát svoj návrh v priebehu konania menil, ako aj vzniesol námietku zaujatosti. Tieto skutočnosti a čas potrebný na odstránenie väd sťažovateľových podaní, ako aj čas potrebný na rozhodovanie o vznesenej námietke zaujatosti tiež prispeli k doterajšej dĺžke napadnutého konania, preto ústavný súd konštatoval, že hoci sťažovateľ v doterajšom priebehu konania poskytoval primeranú súčinnosť a na výzvy okresného súdu reagoval včas s výnimkou prípadu, keď na výzvu okresného súdu z 13. mája 2004 reagoval až po 10 mesiacoch (16. marca 2005), bolo potrebné tieto skutočnosti zohľadniť pri určení primeraného finančného zadost'učinenia. 3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu. Ústavný súd bez toho, aby bližšie hodnotil jednotlivé úseky napadnutého konania, konštatoval, že konanie ako celok je poznačené nesústreďenou a neefektívnou činnosťou súdu, keďže doterajšia dĺžka konania predstavuje takmer 13 rokov, čo je ústavne neakceptovateľné. Jednoznačným dôkazom toho je aj skutočnosť, že krajský súd dvakrát zrušil rozsudok okresného súdu, prvýkrát z dôvodu toho, že okresný súd nerozhodol o všetkých návrhoch sťažovateľa, a v druhom prípade okresný súd rozhodol o neurčitom petite návrhu sťažovateľa, pričom sa nevysporiadal s predloženými dôkazmi. Ako príklad zbytočných priet'ahov je možné poukázať na priet'ah spočívajúci v nečinnosti okresného súdu v trvaní približne tri a pol roka (obdobie od 9. decembra 2005, kedy bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie sťažovateľa, do 12. júna 2009, kedy okresný súd vyzval odporcu na predloženie spisu sp. zn. 6943/00-548/4683-S).

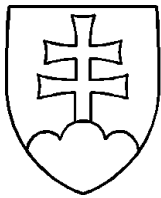
ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

	<p>Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu porušené bolo.</p> <p>Okresnému súdu prikázal, aby konal bez zbytočných prietahov.</p> <p>Sťažovateľovi priznal finančné zadost'učinenie v sume 3 000 €.</p> <p>Okresnému súdu uložil povinnosť uhradiť sťažovateľovi trovy konania.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESRP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
kľúčové slová	prietahy v konaní náhrada škody (ujma)

spisová značka	III. ÚS 225/2015
populárny názov	Prietahy v konaní o náhradu škody
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	06.10.2015
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 38 ods. 2
analytická právna veta	Trvanie namietaného súdneho konania v dĺžke viac ako 4 roky bez zrealizovania čo i len jediného pojednávania vo veci samej a bez prerušenia konania je už samo o sebe neprimerané.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namieta porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listiny“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o žalobe doručenej okresnému súdu 21. októbra 2011, ktorou si uplatnila nárok na náhradu škody voči žalovaným v 1. a 2. rade.
z odôvodnenia	V súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) tri základné kritériá: 1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatoval, že spory o zaplatenie peňažnej sumy z titulu náhrady škody spôsobenej trestným činom tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a v zásade ich nemožno považovať za právne ani skutkovo zložité. Navyše, z obsahu súdneho spisu predloženého ústavnému súdu je možné ustáliť, že okresný súd dosiaľ riešil prostredníctvom svojich procesných úkonov iba otázku právoplatného skončenia súvisiaceho trestného konania, a teda nevykonával žiadne procesné úkony vo veci samej, preto nie je možné ani uvažovať o skutkovej či právnej zložitosti veci samej ako o príčine doterajšej dĺžky konania. 2. Pri posudzovaní správania sťažovateľky ako účastníka konania ústavný súd zistil, že k dĺžke posudzovaného konania prispeli aj okolnosti na strane sťažovateľky. Sťažovateľka ako prílohu svojho žalobného návrhu predložila trestný rozkaz, avšak bez vyznačenia doložky právoplatnosti. O vyznačenie doložky právoplatnosti požiadala až žiadosťou z 20. júla 2015. Sťažovateľka, ktorá od podania žaloby 21. októbra 2011 do 18. marca 2013, kedy bola okresnému súdu doručená sťažnosť sťažovateľky na prietahy v konaní (teda počas 1 roka a 5 mesiacov nečinnosti okresného súdu), sa konania okresného súdu nedomáhala a sama aktívne do konania nevstúpila. Uvedené skutočnosti

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

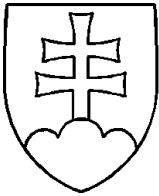
Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

	<p>ústavný súd musel zohľadniť pri určení výšky finančného zadostučinenia.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu, pričom ústavný súd konštatoval, že trvanie namietaného súdneho konania v dĺžke viac ako 4 roky bez zrealizovania čo i len jediného pojednávania vo veci samej a bez prerušenia konania je už samo osebe neprimerané. Ústavný súd z predloženého súdneho spisu okresného súdu zistil, že okresný súd bol absolútne nečinný v období od podania žaloby sťažovateľkou (21. októbra 2011) do 1. februára 2013, kedy konajúci sudca nariadil termín pojednávania vo veci na 25. marec 2013. Následne v období od 31. mája 2013 do 25. februára 2014 (9 mesiacov) bol okresný súd vo veci nečinný a s výnimkou doručovania uznesenia krajského súdu o námietke zaujatosti nevykonával vo veci žiadne procesné úkony. Aj postup okresného súdu pri rozhodovaní o povinnosti sťažovateľky zaplatiť súdny poplatok možno označiť za nesústredený a neefektívny. Pokiaľ okresný súd odôvodňuje svoju nečinnosť tvrdením, že súvisiace trestné konanie dosiaľ nebolo právoplatne skončené, a teda nemohol vo veci samej konať a rozhodnúť, táto skutočnosť mohla byť okresnému súdu známa už v čase začatia konania, najneskôr sa o nej však preukázateľne dozvedel z oznámenia Okresného súdu Trnava, ktoré mu bolo doručené 12. marca 2013. Napriek tomu ostal pasívnym a konanie z uvedeného dôvodu prerušil až 15. júla 2015.</p> <p><u>Vzhľadom na uvedené skutočnosti, rozhodol ústavný súd tak, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu porušené bolo.</u></p> <p><u>Okresnému súdu prikázal konať bez zbytočných prietahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal právo na náhradu trov právneho zastúpenia.</u></p> <p><u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
kľúčové slová	prietahy v konaní

spisová značka	III. ÚS 353/2015
populárny názov	Prietahy v konaní o návrhu na zvýšenie výživného
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	20.10.2015
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Ak sú predmetom konania vzájomné vzťahy medzi rodičmi a deťmi, konaniam o týchto vzťahoch majú príslušné sudy venovať mimoriadnu starostlivosť, pretože dĺžka napadnutého konania závažne ovplyvňuje zabezpečenie základných životných potrieb maloletých detí.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namieta porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o návrhu na zvýšenie výživného na maloleté dieťa zo dňa 6. októbra 2010.
z odôvodnenia	Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné

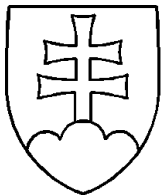
ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

	<p>kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatoval, že ide o konanie, ktoré právne zložité obyčajne nie je, metodika všeobecných súdov vo veciach starostlivosti o maloletých aj s medzinárodným prvkom (otec dieťaťa je cudzí štátny príslušník) je dostatočne jasná a podopretá ich stabilizovanou judikatúrou. Ústavný súd pripustil určitý stupeň skutkovej náročnosti v súvislosti so zabezpečovaním dôkazov prostredníctvom dožiadaní adresovaných príslušným orgánom vo Veľkej Británii, no súčasne konštatoval, že uvedenou skutočnosťou nie je možné ospravedlniť stav napadnutého konania v čase rozhodovania o sťažnosti ústavným súdom. Navyše v okolnostiach danej veci ide o uplatnenie nárokov pre maloleté dieťa, ktoré vo všeobecnosti vyžaduje postup okresného súdu s osobitnou rýchlosťou.</p> <p>2. Správanie sťažovateľky ako účastníka konania je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prieťahom. Ústavný súd zo spisu nezistil, že by vo vyhodnocovanom konaní existovali také skutočnosti, ktoré by mohli byť osobitne zohľadnené v neprospech sťažovateľky.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu. Ústavný súd konštatoval, že priebeh napadnutého konania bol v zásade plynulý, keď okresný súd od podania návrhu sťažovateľky vykonal veľký počet procesných úkonov v zásade v primeraných časových intervaloch, no na druhej strane bez konkrétneho posunu v merite veci, a preto je potrebné tento postup vyhodnotiť ako neefektívny. O neefektívnosti konania zo stany súdu okrem iného svedčí aj zrušujúce uznesenie krajského súdu. Dožiadanie od orgánov v cudzine nebolo možné vykonať z dôvodu, že požadované údaje neboli dostatočne špecifikované. Z uvedeného dôvodu bolo nutné uvedené dožiadanie doplniť a opakovane odoslať na vybavenie, čo nepochybne prispelo k predĺženiu napadnutého konania. V súvislosti s významom sporu pre sťažovateľku už ústavný súd viackrát uviedol, že ak sú predmetom konania vzájomné vzťahy medzi rodičmi a deťmi, konaniam o týchto vzťahoch majú príslušné súdy venovať mimoriadnu starostlivosť, pretože dĺžka napadnutého konania závažne ovplyvňuje zabezpečenie základných životných potrieb maloletých detí.</p> <p><u>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu porušené boli.</u></p> <p><u>Okresnému súdu prikázal, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov. Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie v sume 2 500 € a právo na úhradu trov konania.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEK a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu prieťahy v konaní cudzinec, cudzinci maloletý

spisová značka	III. ÚS 391/2015
populárny názov	Prieťahy v konaní o návrhu na zvýšenie výživného
sudca spravodajca	Ľubomír Dobřík
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález

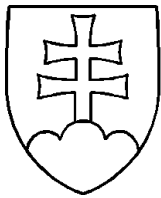

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

dátum rozhodnutia	20.10.2015
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadala o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôže byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia namietali porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o zvýšení výživného.
z odôvodnenia	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o právnu zložitost' preskúmvanej veci, ústavný súd konštatoval, že konania o zvýšení výživného tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a v zásade ich nemožno považovať za právne ani skutkovo zložité. Ústavný súd z vyžiadaného spisu okresného súdu nezistil, že by išlo o právne alebo skutkovo zložitú vec. 2. Správanie sťažovateľov ako účastníkov konania je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prietahom. Ústavný súd dospel k záveru, že k dĺžke posudzovaného konania podstatne neprispeli okolnosti na strane sťažovateľov. Sťažovatelia boli v konaní aktívni a súčinnosní. 3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v posudzovanej veci a poukázal na to, že dĺžka konania, a to 4 roky a 11 mesiacov, z toho 4 roky a 8 mesiacov na okresnom súde, je už sama osebe neprimeraná. Ústavný súd poukázal na to, že aj samotná dĺžka predmetného konania na okresnom súde je neprimeraná. Postup okresného súdu v napadnutom konaní bol neefektívny, čo vyplýva predovšetkým z toho, že krajský súd 22. januára 2014 vrátil vec súdu prvého stupňa ako predčasne predloženú, keďže okresný súd nerozhodol vo vzťahu k maloletej K. o celom predmete konania a ani o náhrade trov konania. Dňa 13. januára 2015 krajský súd v celom rozsahu zrušil rozsudok okresného súdu v spojení s doplnčím rozsudkom a vec bola vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Ústavný súd nemohol akceptovať ani vyjadrenie okresného súdu, v ktorom poukázal na nedostatočné obsadenie súdu. Nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadala o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôže byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu porušené boli.</u></p> <p><u>Okresnému súdu prikázal vo veci konať bez zbytočných prietahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľom priznal finančné zadost'učinenie každému v sume po 2 000 € a právo na úhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEF a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	prietahy v konaní

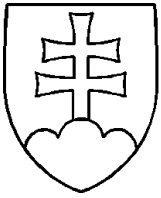

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

spisová značka	III. ÚS 386/2015
populárny názov	Prieťahy v konaní o zaplatenie peňažnej sumy
sudca spravodajca	Ľubomír Dobřík
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	27.10.2015
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Všeobecný súd v rozsahu svojej právomoci nesie zodpovednosť aj za zabezpečenie efektívneho postupu, ktorý mal smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal a jeho neefektívna činnosť mala rozhodne vplyv na doterajšiu dĺžku konania.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia namietali porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie peňažnej sumy.
z odôvodnenia	Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá: 1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatoval, že konania o zaplatenie peňažnej sumy tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a v zásade ich nemožno považovať za právne ani skutkovo zložité. Ústavný súd nezistil, že by išlo o právne alebo skutkovo zložitú vec. 2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľov v preskúmvanej veci, ústavný súd dospel k záveru, že k dĺžke posudzovaného konania podstatne neprispeli okolnosti na strane sťažovateľov. Sťažovatelia boli v konaní aktívni a súčinnosťní. 3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v posudzovanej veci. Poukázal na to, že trvanie napadnutého konania v trvaní 8 rokov a 5 mesiacov na okresnom súde je už samo osebe neprímerané. Ústavný súd zistil obdobie nečinnosti okresného súdu od 1. júna 2007, kedy bol na okresnom súde podaný návrh na vydanie platobného rozkazu, do novembra 2009, kedy okresný súd vydal platobný rozkaz (prieťah v trvaní 2 rokov a 6 mesiacov). Do dnešného dňa nie je vec právoplatne skončená. <u>Ústavný súd preto rozhodol tak, že základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu porušené bolo.</u> <u>Ústavný súd priznal sťažovateľom finančné zadost'učinenie každému v sume po 1 000 € a právo na úhradu trov konania.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEK a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
kľúčové slová	prieťahy v konaní

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.